

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **W.**, IČO: X., proti odporcovi **P.** **H.**, zastúpenému Mgr. V.Š., advokátom v B., o **zaplatenie 3 416,35 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 7 C 434/2009, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. októbra 2010, sp.zn. 7 Co 249/2010, 7 Co 250/2010, 7 Co 251/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením z 15. januára 2010, č.k. 7 C 434/2009-24 uložil odporcovi, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odpor vo výške 204,50 € v zmysle položky 1 písm. a/ poznámka 5/ Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Okresný súd Bratislava V uznesením z 1. februára 2010, č.k. 7 C 434/2009-39 nepriznal odporcovi oslobodenie od súdnych poplatkov, keď mal za to, že oslobodenie od súdnych poplatkov nie je dôvodné, nakoľko odporca nepreukázal existenciu ani výšku svojich dlhov.

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 8. apríla 2010, č.k. 7 C 434/2009-58 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3 416,35 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z istiny od 10. mája 2007 do zaplatenia, ako aj trovy konania 204,05 €,

všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je dôvodný. Uviedol, že odporca dňa 30. novembra 2005 spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu piatich motorových vozidiel, čím spôsobil poškodeným škodu v celkovej výške 171 535 Sk. Celkovú výšku škody odporca nenamietal a ani nežiadal v tomto smere vykonať žiadne dôkazy. Z priestupkového spisu súd zistil, že odporca z miesta nehody ušiel a neohlásil dopravnú nehodu policajnému orgánu, teda nesplnil si svoju zákonnú povinnosť, ktorú mu ukladá § 51 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z.z. Konštatoval, že v danom prípade je právne irelevantné, či nastal negatívny následok, ktorý mal vzniknúť neohlásením dopravnej nehody alebo nie. V súlade s § 12 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z.z. si navrhovateľ môže od odporcu ako od poisteného uplatňovať náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu spôsobenej škody. Z výpisu z účtu Slovenskej sporiteľne súd zistil, že navrhovateľ vyplatil poistné plnenie dňa 15. februára 2006, návrh bol podaný dňa 19. októbra 2009, preto s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka mal za to, že nárok navrhovateľa premlčaný nie je. V prípade, ak poisťovateľ požaduje len časť poistného plnenia, zákon neukladá poisťovateľovi povinnosť preukazovať, z akých dôvodov si uplatňuje len túto časť. V predmetnej veci si navrhovateľ uplatnil 60 % vyplateného poistného plnenia, čo je 3 416,35 €, preto súd prvého stupňa zaviazal odporcu na zaplatenie tejto sumy. Súčasne ho zaviazal na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorých výška je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave, konajúci o odvolaniach odporcu, rozsudkom z 27. októbra 2010, sp.zn. 7 Co 249/2010, 7 Co 250/2010, 7 Co 251/2010 rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 8. apríla 2010, č.k. 7 C 434/2009-58, uznesenie Okresného súdu Bratislava V z 15. januára 2010, č.k. 7 C 434/2009-24 a uznesenie Okresného súdu Bratislava V z 1. februára 2010, č.k. 7 C 434/2009-39 ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že odporca porušil povinnosť uvedenú v § 12 ods. 1 písm. e/ zákona č. 381/2001 Z.z. a že navrhovateľ z dôvodu škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla odporcu uhradil 171 535 Sk. Na tomto základe navrhovateľ preukázal všetky predpoklady pre priznanie uplatneného nároku vo výške 3 416,35 € predstavujúcich náhradu časti vyplateného poistného plnenia v zmysle citovaného ustanovenia zákona. Konštatoval, že pri nároku na náhradu vyplateného poistného plnenia v celosti alebo v jeho časti je

na navrhovateľovi, v akej výške si uplatní voči odporcovi náhradu vyplateného poistného plnenia. Aplikáciu § 12 ods. 1 písm. e/ zákona č. 381/2001 Z.z. nemožno viazať na § 799 ods. 3 či § 825 Občianskeho zákonníka tak, ako to uviedol odporca v podanom odvolaní. Ustanovenie § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka upravuje možnosť zníženia plnenia z poistnej zmluvy a ustanovenie § 825 Občianskeho zákonníka upravuje aplikáciu § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri poistení zodpovednosti za škodu. Navrhovateľ si v predmetnom konaní neuplatnil v zmysle § 825 v spojení s § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka nárok na zaplatenie sumy, o ktorú nemohol znížiť poistné plnenie, ale nárok na náhradu časti poistného plnenia vyplateného z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla v zmysle § 12 ods. 1 písm. e/ zák. č. 381/2001 Z.z. Ide teda o osobitný nárok navrhovateľa vyplývajúci z poistného pomeru, ktorého predpokladom je okrem iného vyplatenie poistného plnenia. Rozhodnutie vo výroku, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 15. januára 2010, č.k. 7 C 434/2009-24 odôvodnil tým, že návrh odporcu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, bol súdu prvého stupňa doručený dňa 20. januára 2010, t.j. až po vydaní napadnutého uznesenia, preto nemožno skonštatovať predčasnosť jeho vydania. V súvislosti s uznesením z 1. februára 2010, č.k. 7 C 434/2009-39, ktorým súd prvého stupňa nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, považoval odvolací súd napadnuté uznesenie za vecne správne. Rozhodnutie prvostupňového súdu z 1. februára 2010, č.k. 7 C 434/2009-39 odvolací súd potvrdil z dôvodu, že odporca ani v súvislosti s podaním odvolania nepreukázal také osobné, majetkové a sociálne pomery, ktoré by odôvodňovali oslobodenie od súdnych poplatkov. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, podal dovolanie odporca, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a § 237 písm. f/, g/ O.s.p. Mal za to, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Namietal, že odvolací súd hrubým spôsobom porušil zásadu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore so základnými princípmi občianskeho súdneho konania napriek absencii dôkazných návrhov navrhovateľa doplnil dokazovanie oboznámením sa s pripojeným spisom navrhovateľa vzťahujúcim sa k danej poistnej udalosti. Mal za to, že takýto postup odvolacieho súdu vzbudzuje pochybnosti o jeho nezaujatosti. Taktiež namietal nedostatočné odôvodnenie

rozhodnutia odvolacieho súdu a arbitrárne právne posúdenie veci odvolacím súdom. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Navrhovateľ sa k dovolaniu odporcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky

len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia o existencii vady konania podľa § 237 písm. f/ a g/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú. Základné právo na súdnu ochranu teda nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné sudy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. Mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutia súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

K námietke odporcu, týkajúcej sa doplnenia dokazovania odvolacím súdom oboznámením sa s pripojeným spisom navrhovateľa vzťahujúcim sa k danej poisťnej udalosti,

napriek absencii dôkazných návrhov navrhovateľa, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozhodnutie o potrebe doplnenia dokazovania v odvolacom konaní závisí od úvahy odvolacieho súdu. Podľa § 213 ods. 5 O.s.p. odvolací súd môže doplniť dokazovanie aj vykonaním ďalších dôkazov, ktoré nenavrhl účastníci konania, za podmienok uvedených v § 120 ods. 1 tretej vete alebo pri zisťovaní väd konania podľa § 212 ods. 3. Doplnenie dokazovania odvolacím súdom vykonaním dôkazov, ktoré neboli účastníkmi navrhnuté, je teda prípustné vtedy, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci alebo ak je potrebné zistiť, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo k vadám, ktoré môžu mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, keď dokazovanie doplnil s poukazom na ustanovenie § 213 ods. 5 O.s.p. v spojení s § 120 ods. 1 O.s.p. veta tretia O.s.p. a týmto postupom neodňal odporcovi možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a neporušil jeho právo na súdnu ochranu. Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok, nemôžu porušiť základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00).

Z dovolania odporcu je zrejmé, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a k porušeniu práva na súdnu ochranu malo podľa jeho názoru dôjsť aj v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Dovolateľ v dovolaní ďalej poukázal na zaujatosť odvolacieho súdu.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejedávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezaujatému prístupu k účastníkom alebo ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu, sledovanému uvedeným ustanovením, zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: 1/ k veci, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci, alebo 2/ k účastníkom konania, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, alebo 3/ k zástupcom účastníkov konania, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod 2/.

V danej veci dovolací súd z obsahu spisu nezistil žiadne okolnosti právne relevantné z hľadiska ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p., z ktorých by bolo možné vyvodíť pochybnosť o nezaujatosti vo veci konajúcich sudcov odvolacieho súdu. Dovolateľ žiadnu relevantnú námietku zaujatosti vo veci konajúcich sudcov neuplatnil, a i v dovolacom konaní ich zaujatosť vyvodzuje len z ich postupu v konaní a v konečnom dôsledku z vysloveného právneho názoru. Takéto dôvody pre zaujatosť sudcu však nie sú okolnosťami, ktoré by napĺňali pojem vady uvedenej v § 237 písm. g/ O.s.p. a tvorili tak právne relevantný záver pre posúdenie prípustnosti inak neprípustného dovolania.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje

zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. apríla 2012

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová